

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργού της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικῶς : Ἐξαωτερικῶς :</p> <p>Ἐτησίαν . . . 8, — Ἐτησίαν φρ. χρ. 10, —</p> <p>Ἐξάμηνος . . . 4,50 Ἐξάμηνος > > 5,50</p> <p>Τετμήνηος . . . 2,50 Τετμήνηος > > 3, —</p> <p><i>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</i></p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΑΡΥΘΗ Τῆς 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Περίοδος Β' — Τόμος 15ος</p> <p><i>Ἐν Ἀθήναις, 23 Αὐγούστου 1908</i></p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικῶς λεπ. 20. Ἐξωτερικῶς φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p><i>Ὁδὸς Ἐδρυαίων ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βαθράκειον</i></p> <p><i>Ἔτος 30όν. — Ἀριθ. 39</i></p>
---	---	---

355. Πυραμίδς.
 + Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν κράτος.
 * + * = Στρατιωτικὸν σῶμα.
 ** + ** = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
 *** + *** = Χώρα τῆς Ἀμερικής.
 **** + **** = Ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ποίτου Ἐίμαι

356—358. Συμπλήρωσις φράσεων.
 1. Βία — πράττει.
 2. Τοῖς — ὁ — γίνεταί —
 3. — πρό — τέλους —
 Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Γλυκογράμα

359. Πρόβλημα.
 Τίς ἀριθμὸς πρέπει νὰ προστεθῆ εἰς τὸν ἀριθμὸν 50, ἵνα τὸ 17 τοῦ διπλασίου ἀριθμοῦ αὐτῶν, εἴνε αὐτὸς ὁ ζητούμενος ἀριθμὸς;
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαθηματικῶν Βασιλῆα

360. Ἀπροσδόκητον.
 Πότε ὁ ποτικὸς στήνει τὴν φωνητὰ του στὸ αὐτὸ τῆς γάτας;
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠχοῦς τῆς Καρδίας

361—365. Μαγικὸν γράμμα.
 Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις.
 Ἰανος, Αἶγαι, γάλα, κόπος, ἀσις.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δεκαοκταετιδος Ὀνειροπόλου

366. Φωνηεντόγραφος μετ' Ἀκροστιχίδος.
 Τῆ παρεμβολῆ, ἀπαξ ἢ πλειστάκις, ἐνὸς φωνηέντου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὰ κάτωθι σύμφωνα, ὧν ἡ τάξις εἰς ἐκάστην λέξιν δύναται νὰ μεταβληθῆ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ὧν τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουσιν νῆσον τῆς Ἑλλάδος.
 σπρ-λδς-μακρ-γλμς-σγκ.
 Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀγκυθαίου

367. Μικτόν.
 ωη-λ-ωη-θ.
 Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μενεξεδένιου Ὀνειρο

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 31.
 285. Μισισιπῆς (μῦς, ὄς, ἵπποι, ς.)—286. Ἐρμῆς (ἔρ, μῦς.)—287. Θέρος-Λέρος.—288. Ἀυλός-αὐλή.
 289. **Α** 290. **Κατίνα**
Η Β Η (ΚΑΤΙ ΝΑ-
Σ Ι Δ Ω Ν γράση.)—291.
Σ Ο Ι Δ Ω Ν T-Θ-ΔΒ (= **Σ Ο Υ Ι Α Ι Α** T-Θ-ΔΒ (= **Μ Α Κ Α Ρ Ι Τ Η Σ** Tὰ ὅσια εὐλα-
Φ Ο Λ Ε Γ Α Ν Δ Ρ Ο Σ (ἔσ.)—HE-ΑΑ (= Μηδὲν ἔ-
 γαν.) [ΤΗνος, ΘΕμς, ΛΑδθ, ΒΑδουλών.]—
 282. Ἄ ποιεῖν ἀισχρόν, ταῦτα νόμιζε καλὸν
 μηδὲ λέγειν.—293. *Ἐξήλθον ἀπὸ λέγων ἀφ᾽ ἑσ* ἡλ-θωμ-ἐν-περὶ-λι-χνο-νὰ-φᾶς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 Ἡ λέξις μετ' ἀπὸ λα στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων λέπτα 10, διὰ δὲ τοὺς συνδυασμοὺς μας λέπτα 5 μόνον μετ' ἀπὸ στοιχεῖα τοῦ διπλασίου, καὶ μετ' ἀπὸ λα τὰ τριπλασίου. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ὅπου καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετ' ἀπὸ λα ἢ παρὰ ἢ ἀπὸ λα στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων, ὑπολογίζεται ὡς ἑξὲς λέξεις ἀπλάι.—Αἱ μὴ συνδυαζόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντικειμένου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.

Εὐχόμενος πρὸς τὴν Μαγαμένη Φθὸν ἐτῆ πολλὰ καὶ εὐτυχῆ ἐπὶ τῆ ἐπετείῳ τοῦ ὀνόματός της.—**Μικρὸς Ναυτής.** (H, 466)

Εὐχαριστῶ θερμῶς τὴν φιλότιμὴν Συνοδικὴν Ἐκκλῆσιαν Ἐξῆς διὰ τὰς εὐχὰς της καὶ εὐχόμενος εἰς αὐτὸν καλὸ ταξεῖδι.
 Πατριωτικὸν Αἶθρομα. (H, 467)

Κάρτας ἔστειλα πρὸ πολλοῦ, 25 Μαγνίον ἑλαβες; Μήτσα ποὺ βροίσκεσαι;—
 Γραβάνα. (H, 468)

ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ
 «ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΙΣΧΥΟΣ»
 ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΠΡΟΣ ΒΡΑΒΕΥΣΙΝ

Υμνε τῆς Ἐλευθερίας, τοὺς φάγαμε, θὰ τοὺς κερδίσωμε τὴν ἐκλογὴν.
 Πυργιώτικον Φιλόνιμο. (H, 470)

Τοὺς ἔχοντας ἐναντίαν γνώμην εἰς τὴν μὴ ὑπερίσχυον Λατρούμνικῶν κόμματος πρωτεύουσα Δημοψήφισματος προκαλῶ εἰς στοίχημα.—**Πυργιώτικον Φιλόνιμο, ἐνθερμὸς ὑποστηρικτῆς Λατρούμνικῶν κόμματος.**

Πηγελοπῆ Ἀθανασιάδου, ἂν εἴνε καραμούντζας τεμάχια;—**Πυργιώτικον Φιλόνιμο.** (H, 472)

Παύουσα νὰ παρέχω τὴν ὑποστήριξίν μου εἰς τὸ Λατρούμνικὸν κόμμα, δηλῶ κατηγορηματικῶς, ὅτι ἐφέτος **ἐνθουσιωδῶς μεθ' ὄλων τῶν φίλων μου** θὰ ὑποστηρίξω τὸ ἠραιότερον ἀληθῶς ψευδώνυμον

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ
 τὸ ἐκδηλοῦν ὅλα τὰ ὑψηλὰ ἰδανικά καὶ τοὺς ἱεροὺς πόθους μίᾶς εὐγενούς ψυχῆς. Προσέτι δὲ καὶ μεγάλας θὰ καταβάλλω μερίμνας ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως ὀλοκλήρου τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ κόμματος τῆς
ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΙΣΧΥΟΣ
 Ἐκ μέρους πολλῶν φίλων τῶν
ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΤῶΝ ΣΑΛΩΝΩΝ

Αναχωρῶν διὰ Χανιά Κρήτης, ἀποχαιρετῶ ἅπασαν Διαπλάσιακὴν κίνησιν, ἰδιαιτέρως δὲ **Ριγολέττον, Κουροσάτιν, Μόζαργ** κτλ. Διεύθυνσίς μου ἡ αὐτή: **Ἄγγελος Ἀγγερινός, Poste-Restante, Ἀθήναι.**

“ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ,”
 Κατόπιν τῶν καταπληκτικῶν διαστάσεων, ἀς ἡμέτερον κόμμα λαμβάνει, μὴ ἐπαρκούντες πλέον, μόνοι οἱ Ἀρχηγοὶ τοῦ νικηφόρου Λατρούμνικου Κόμματος πρὸς διεκπεραίωσιν ἀπαιτουμένης κολοσσιαίας ἐργασίας, προέβημεν εἰς ἴδρυσιν «Πολιτικὸν Συλλόγου», οὕτως ὥστε ἡ ἐργασία, διανεμομένη εἰς πλείονα πρόσωπα, εὐχερέστερον νὰ ἐκτελεθῆται. Πρώτη φροντίς τοῦ «Πολιτικῶν Συλλόγου» ἔσται ἡ συγκρότησις ψηφοδελτίου, ἐξ ἠραιότερων ψευδωνύμων, δημοσιευθησομένου προσεχῶς.—**Συγχρόνως εἰς πλείστας πόλεις Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικῶς ἰδρυθήσονται παραρτήματα τοῦ «Πολιτικῶν Συλλόγου».** Ἄμα τῆ ὑποβολῆ τῆς ἰδέας ταύτης, συνελθόντες ἀθρομῆτως ὑπερδιακόσιοι τῶν ἐν Ἀθήναις φανατικῶν φίλων τοῦ Λατρούμνικου Κόμματος, ἔθεντο τὰς βάσεις τοῦ Συλλόγου, ἐκλέξαντες ἅμα ἐπιτιμον μὲν Προεδρὸν: **Δάτην** τοῦ Ἀσείρου, τακτικὸν δὲ: **Υμνον** τῆς Ἐλευθερίας, γενικὸν Γραμματέα: **Μαμαραζομένον Βασιλιάν,** Ἀντιπροεδρὸν: **Ἀργεῖον Ἐρμῆν,** ταμίαν: **Ἐυγενὴ Φιλοδοξίαν** καὶ εἰδ. Γραμματέα: **Ἐρσάνην.** Ἡ προοιμιζομένη καταπληκτικὴ ἐπιτυχία τοῦ «Πολιτικῶν Συλλόγου», ἀλλεπαλλήλων θριάμβων τοῦ Λατρούμνικου Κόμματος συνέχισα, ἐμφαίνεται ἐξ ἐπιτυχῶς ἐκλογῆς μελῶν Προεδρείου, γνωστοτάτων ἐκ δράσεώς των ἐν Διαπλάσει.—**Μέλν δεκτὰ πανταχόθεν.—Συνδρομῆς μη-νικαία πεντηκοντάλεπτος.—Διεύθυνσις: κ.**

Δημήτριον Γκίνην, ὁδὸς Ἀριστείδου 8Α, Ἀθήνας. (H, 475)

Μόνον ὡς προσβληθέντες ἐξ ὑπερβολικοῦ καύσωνος δύναται νὰ θεωρηθῶσιν οἱ τέσσαρες ἐκείνοι ἀστέροι, οἵτινες ἐδημοσίευσαν ἐν προπαραελθόντι φύλλῳ ἐξωφρονικὴν Ἀγγελίαν (H, 434), ἧς ἀγνοοῦμεν τί νὰ πρωτοαναγρέσωμεν.—**Πρωτῶν:** Διὰ τὴν ἀσυνασπισμὸς των» εἴνε ἀκαταγώνιστος (!); Μήπως δὲν ὑφίστατο καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν Δημοψήφισμα, ὁπότε μόνον ἡ οἰκτρά ἀποτυχία των ὑπῆρξε πρωτοφανῆς καὶ . . . ἀκαταγώνιστος;

Προκαλοῦμεν αὐτοὺς νὰναγράψωσιν ἀποσιρτήσαντας ἐξ ἡμετέρου κόμματος, πρὸς ἀπόδειξιν ἀποσιρτετώσεώς» μας, καθότι ἡμεῖς μόνον αὐτοὺς γνωρίζομεν «ἀποσιρτετωθέντας» δι' ἀποσιρτετώσεως Ἑλληνικῶν Φιλοτιμῶν καὶ Κωνσταντινουπόλεως μετὰ λοιπῶν ὁπαδῶν των. Περὶ τοῦ ἀν' ἐθαποτοληθῶμεν (!) νὰμψογηθῶμεν νίκην Ὀνειροπόλου των» νομίζομεν ἀνάξιοι νὰπαντήσωμεν. Ἐρωτῶμεν ὅμως αὐτοὺς πῶς ἀπετόλμησαν νὰ δημοσιεύσασιν τοιοῦτας ἀνακριθείας, ὑποπιπτούσας ἀμέσως εἰς ἀντίληψιν παντός συνδρομητοῦ καὶ καταδικαζούσας αὐτοὺς ἀπὸ τοῦδε:
ΛΑΤΡΗΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ
ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Επαυθῶν ἐκ τῆς ἀνὰ τὸ Ἐσωτερικὸν τῆς Αἰγύπτου περιουσίας μου, δὲν εὐρίσκω λόγους καταλλήλους, ὅπως εὐχαριστήσω τοὺς ἀγαπητοὺς συναδέλφους διὰ τὴν δεξίωσιν, ἣν ἀπανταχοῦ μου ἔκαμαν. Ἰδιαιτέρως ὀφειλῶ νὰ εὐχαριστήσω τοὺς συνδρομητὰς Κάβρου, προπάντων τὰ μέλη τῆς «Μεμφοδῶς» καὶ ὀνομαστὶ τοὺς φιλότιμους **Κήρυκα Δαιαίου, Βαρθῶν Σμαρτίαν, Ἐνηγεμένο Ἑλληνοπούλι** καὶ **Νυκτιπόδρακα,** περιποιηθέντας με περισσώτερον ἀδελφοῦ. Ἐπίσης εὐχαριστῶ τοὺς ἐν Κάβρ-Ζαγιατ, Πάσχοιαν Ἑλλάδα, Χατζημουμουράν, Μεγάλην Ἰδέαν, ὡς καὶ Ἐθνικὸν Στόλον ἐπίτηδες ἀπὸ Γοδάμπαλ εἰς Κάβρ-Ζαγιατ κατελθόντα. Τελευτῶν θερμὰς εὐχαριστίας ἐκφράζω στὰς ἐν Τάντα εὐγενεῖς δεσποινίδας, καὶ ζητῶ συγγνώμην παρ' ἐκείνων, ὅς δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐπισκεφθῶ.
 Σὰς εὐχαριστῶ ὄλους, παιδιὰ, αἱ ὀλίγες μέρες καὶ ὥρες ποὺ πέρασα μαζί σας ἐνεχαράχθησαν βαθεῖα ἐπὶ τὴν καρδίαν μου, δὲν θὰ τίς λησμονήσω ποτέ, αἱ δὲ διαβεβαιώσεις διὰ τὸ Δημοψήφισμα, εἴνε γὰρ μέγα, ἡ μεγίστη ἐνθάρρυνσις εἰς τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα, ὃν ἀνέλαβον, ἐξ οὗ, ὅταν τοιοῦτους φίλους ἔχω, ἂν ὄχι ἀδύνατον, τοὐλάχιστον πολὺ δύσκολον εἴνε νὰ ἐξέλθω ἠττημένος.
ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ (H, 477)

Κομικὸτάτην ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ἀκόρως Πειραιέων Ἰαπώνων, ἀπαγορεύουσα Ζήτῳ ἢ Ἑλλὰς ν' ἀπαντήσῃ εἰς **Μαμαραζομένον,** ὡσεὶ ἠδύνατο πράξει τοῦτο. Μόνον ὑπερτάτης εἰρωνείας κατὰ κράτος ἀρμόζει εἰς ἀπάντησιν των. Ὀλίγη αἰδώς, ἀγαπητοὶ Ἰάπωνες! μὴ αὐτογελοποιήσεθε! ἢ μήπως ἐνομιμάσαστε τοὺς συναδέλφους Σας τρώγοντας ἄχυρα;
Δάτην τοῦ Ἀσείρου, Ἐνθῆτης Μάννας (H, 478)

Κομικὸν δὲν μετ' ἔλπει, γὰρ τὴν γλυκεῖαν γιορτῆ σου ὀλοθερμῶς εὐχῆς ἐξ Ἀρχαίας Ὀλυμπίας.—**Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος.**

Εἰσοστή Πέμπτη Μαγνίον, ὑποστηρίξω θερμῶς καὶ ὄλον τὸν συνδυασμὸν.—**Αἱματόβρεγτος Μακεδονία.** (H, 480)

Ελληνοπούλα! Ὅστις συγκινεῖται διὰ τὸ δεινὰ μου καὶ εἴνε πράγματι φιλοπάτρις, ἀς μετ' ἠψήσῃ.—**Αἱματόβρεγτος Μακεδονία.** (H, 481)

ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ ΕΤΚΛΗΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Τὴν νύκτα τῆς 13 πρὸς τὴν 14 Ἀπριλίου, ὁ Δημήτριος Νικολέφ καὶ ὁ Πῶς εἶχαν φθάσῃ εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ **Σπασμένου Σταυροῦ.**

Ἰδὼν τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ Πῶς, ὁ κάπηλος τοῦ ὁποῖου αἱ ἐργασίαι ἐπὴν γαίαν πολὺ ἄσχημα πρὸ καιροῦ, συνέλαβε τὸ σχέδιον νὰ κλέψῃ τὸν τραπεζιτικὸν ὑπάλληλον. Ναι μὲν ἡ φρόνησις τῶ ἐπέβαλλε νὰναμείνῃ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἄλλου ταξιδιώτου, ὁ ὁποῖος εἶχε δηλώσῃ ὅτι θὰ ἐφευγε κατὰ τὰς τέσσαρας τῆς πρωίας· ἀλλὰ, μὴ δυνηθεὶς νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀνυπομονήσιν του, κατὰ τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰσηλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Πῶς, νομίζων ὅτι δὲν θὰ ἠκούετο ἀπὸ κανένα.

Ὁ Πῶς δὲν ἐκοιμάτο, καὶ ἀνεκάνθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης του, φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ φανοῦ τοῦ Κρόφφ. Ὁ κάπηλος, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε παρα νὰ κλέψῃ, ἀποκαλυφθεὶς, ὤρμησε κατὰ τοῦ δυστυχῶς καὶ μετ' ἐγγχειρίδιον τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὴν ζώνην, — συνηθικὸν ἐγγχειρίδιον μετὰ δακτύλιον μεταξὺ λεπίδος καὶ λαθῆς, — τὸν ἐφόνευσε, πλήξας αὐτὸν εἰς τὴν καρδίαν.

Ἦρευνήθη τότε τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ Πῶς. Περιεῖχε δεκαπέντε χιλιάδας ρούβλια εἰς χαρτονομίσματα τῶν ἐκατὸν ρουβλίων ἕκαστον.

Ἀλλὰ ποία βλασφημία ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κρόφφ, ὅταν, εἰς τὸ ἴδιον χαρτοφυλάκιον, ἀνεῦρε μίαν σημειώσιν μετὰ τὰς λέξεις:

«Κατάλογος τῶν ἀριθμῶν τῶν χαρτονομισμάτων, τοῦ ὁποῖου ἀντίγραφον εὐρίσκεται εἰς χεῖρας τῶν κκ. Ἀδελφῶν Γιοχάουζεν.»

Ἦτο τοῦτο προφυλακτικὸν μέτρον, τὸ ὁποῖον πάντοτε ἐλάμβανεν ὁ Πῶς, ὁ-

σάκις μετέβαινε νὰ ἐνεργήσῃ πληρωμὴν διὰ λογαριασμὸν τῆς Τραπεζῆς.
 Ὅστε τὰ χαρτονομίσματα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων εἶχαν κρατήσῃ τοὺς ἀριθμούς, ὁ Κρόφφ δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὰ κυκλοφορήσῃ χωρὶς κίνδυνον νὰ συλληφθῆ! . . . Εἰς τίποτε δὲν θὰ τὸν ὤφελοῦσεν ἡ διαπραχθεῖσα δολοφονία! . . .

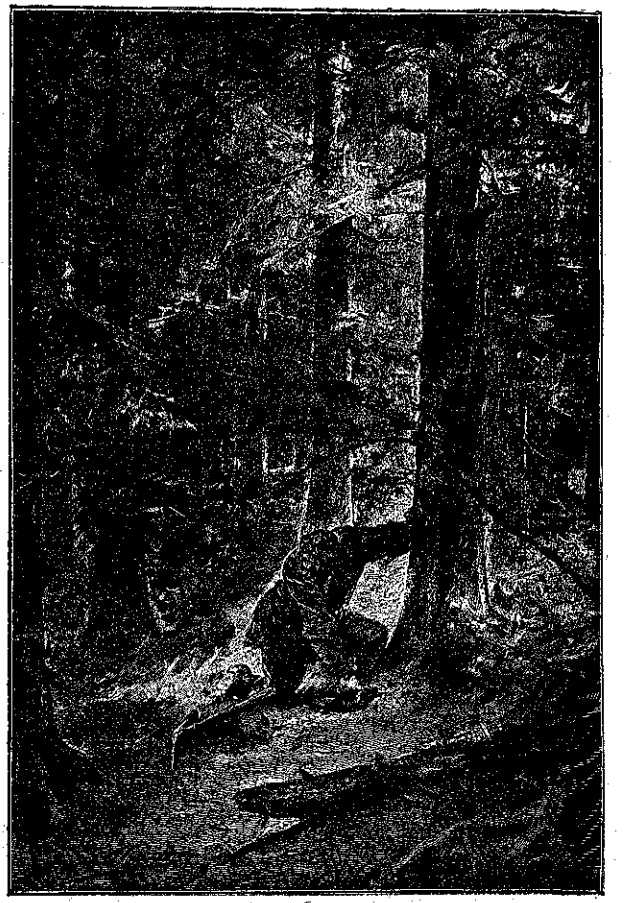
Τότε συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸν ταξιδιώτην, ὁ ὁποῖος ἐκοιμάτο εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον. Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ καπηλεῖον, ἔκαμε τὰ ξύσματα ἐκεῖνα ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοίχου τοῦ πρώτου παραθύρου, παρεβίασε τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ δευτέρου μετὰ ἓνα συνδουλιστῆρα, καὶ ἐπαυθῆσεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Λυσσῶν ἐπὶ τῆ ἰδέᾳ ὅτι τὰ χαρτονομίσματα ἐκεῖνα θὰ ἦσαν ἄχρηστα εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ ὄχι μόνον ἄχρηστα ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνα, συνέλαβε τότε τὴν ἐγκληματικὴν τέραν τῶν ἐμπνεύσεων:

Διὰ τὴν μὴν εἰσελθῆν χροφίως εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ταξιδιώτου καὶ νὰ βάλῃ τὰ χρήματα ἐκεῖνα εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἀφαιρῶν τὰ πολλὰ ἢ τὰ ὀλίγα τὰ ὁποῖα θὰ εἶχε βεβαίως μαζί του ἐκείνος;

Ὡς γνωρίζομεν τῶν ὄντι, ὁ Δημήτριος Νικολέφ ἔφερεν εἰκοσι χιλιάδας ρούβλια, τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν Βλαδίμηρον Γιαννόφ. Ἐνῶ λοιπὸν ἐκοιμάτο βαθέως, ὁ Κρόφφ ἠρέυνησε τὰ θυλάκια του καὶ εὗρε τὸ ποσὸν αὐτὸ εἰς χαρτονομίσματα. . . Δὲν εἶχαν κρατήσῃ βέβαια καὶ αὐτῶν τοὺς ἀ-

ριθμούς! . . . Ἀφῆρσε λοιπὸν ἐκ τοῦ δόλου ποσοῦ χαρτονομίσματα ἀξίας δεκαπέντε χιλιάδων, τὰ ὁποῖα ἀντικατέστησε διὰ χαρτονομισμάτων τοῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου, καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον χωρὶς νὰ τὸν ἰδῆ κανεὶς. Ἐπειτα, εἰς ἓνα λάκκον, παρὰ τὴν ρίζαν μίᾶς ἐλάτης τοῦ δάσους, ἐκρυψε τὰ χρήματα αὐτά, καθὼς καὶ τὸ ἐγγχειρίδιον μετὰ τὸ ὁποῖον εἶχε φονεύσῃ τὸν Πῶς, καὶ τόσον καλά, ὥστε ἡ ἀστυνομία, μετ' ὀλίγων τὰς ἐρευνῶν, δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὰν ἀκαλύψῃ.

«Παρὰ τὴν ρίζαν μίᾶς ἐλάτης τοῦ δάσους. . .» (Σ. 305, στ. γ')

Τὴν τετάρτην πρωϊνὴν ὥραν, ὁ Δημήτριος Νικολέφ, ἀποχαιρετίσας τὸν κάπηλον, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸν Σπασμένον Σταυρὸν διὰ τὴν ὑπάγην εἰς τὸν Περνάου, ὅπου τὸν ἐπερίμενον ὁ Βλαδίμηρος Γιαννώφ. Ἐνοσεῖ κανεὶς τώρα διὰ ποίας καταχθονίου σκευωρίας αἱ ὑπόνοιοι ἐμελλε νὰ στραφοῦν ἐναντίον του καὶ νὰ μεταβληθοῦν μετ' ὀλίγον εἰς βεβαίωτας.

Ὁ Κρόφφ, κάτοχος τῶν χαρτονομισμάτων τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, ὁ ὅποιος οὔτε ἀντελήφθη οὔτε ἤμπορούσε νὰντιληφθῆ τὴν ἀντικατάστασιν, ἤτο εἰς θέσιν νὰ τὰ μεταχειρισθῆ χωρὶς κανένα κίνδυνον. Δὲν τὸ ἔκαμεν ἐν τούτοις εἰμὴ μετὰ μεγίστης προφυλάξεως καὶ μόνον διὰ τὰς ἀπολύτους τοῦ ἀνάγκας.

Κατὰ τὴν πρόδον τῆς ἀνακρίσεως, ἡ ὁποία εἶχεν ἀνατεθῆ εἰς τὸν κ. Κέρστορφ, ὁ Δημήτριος Νικολέφ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ ἐνωμοτάρχου Ἐκ, ὡς ὁ ταξιδιωτικὸς κατα τοῦ ὁποίου ἐξ ἀρχῆς ἐστράφησαν αἱ ὑπόνοιοι. Ὁ καθηγητὴς, ἂν καὶ ἀποκρούων ἐντόνωσ τὴν κατηγορίαν, ἠρνήθη νὰ ποκαλύψῃ τὸν σκοπὸν τοῦ ταξιδίου του διὰ νὰ μὴ προδώσῃ τὴν δραπέτην τῆς Σιβηρίας, καὶ βεβαίως θὰ συναλαμβάνετο, ἂν δὲν παρουσιάζετο αὐτὸς ὁ Βλαδίμηρος Γιαννώφ, πιστοποιῶν τὴν ἀθωότητά του.

Βλέπων ὅτι ὁ Νικολέφ ἀπηλλάσσετο, ὁ Κρόφφ ἤρρισε νὰ φοβῆται ὅτι αἱ ὑπόνοιοι θὰ ἐστρέφοντο τώρα ἐναντίον του. Ἄν καὶ ἐπιτηρούμενος πάντοτε ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν εἰς τὸ καπηλεῖον του, κατώρθωσε ἐν τούτοις νὰ προπαρασκευάσῃ νέαν σκευωρίαν, ἡ ὁποία, κατὰ τὴν ἰδέαν του, θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ περιπλέξῃ ἐν νέου τὸν καθηγητὴν καὶ νὰ ποδοδείξῃ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος. Καὶ ἀφοῦ ἔκαυσεν ἐν τῶν κλοπιμαίων χαρτονομισμάτων, τὸ ὁποῖον ἔβαψε πρῶτα μὲ αἷμα, διατηρήσας μόνον ἐν μικρὸν τεμάχιον, κατώρθωσε, τὴν νύκτα, νὰνέλθῃ ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ καπηλείου καὶ νὰ ρίψῃ τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο διὰ τῆς καπνοδόχου εἰς τὴν ἐστίαν τοῦ δωματίου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε διανυκτερεύσῃ ὁ Νικολέφ, καὶ ὅπου ἀνευρέθη τὴν ἐπομένην.

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ νέου αὐτοῦ τεκμηρίου, ὁ Νικολέφ, ὡς γνωρίζομεν, ἀνεκρίθη καὶ πάλιν ἄλλα γνωρίζομεν ἐπίσης ὅτι ὁ κ. Κέρστορφ, ὁ ὅποιος κατὰ βῆθος δὲν ἤμπορούσε νὰ πεισθῆ, μὲ ὅλα αὐτὰ, ὅτι ὁ καθηγητὴς ἦτο ὁ δράστης, δὲν ἐσπευσεν οὔτε τώρα νὰ διατάξῃ τὴν σύλληψιν του.

Ὁ Κρόφφ, εἴπερ ποτε ἀνήσυχος, ἐμάνθανε πάντοτε τί ἔλεγαν οἱ ὑπερα-

πιστοῖ τοῦ Νικολέφ, οἱ ὅποιοι κατηγοροῦν τώρα τὸν Κρόφφ, καὶ ἐβεβαίωσαν ὅτι αὐτὸς ἐδολοφόνησεν τὸν Πός, καὶ αὐτὸς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ταξιδιωτοῦ, διὰ νὰ ἐνοχοποιηθῆ ὁ ἀθῶος, ἐποδοβήτησεν εἰς τὸ δωμάτιόν του τὸν συνδουλιστήρα, καὶ αὐτὸς ἀνέμιξε μὲ τὴν στάκτην τῆς ἐστίας τὸ τεμάχιον τοῦ χαρτονομισματος, τὸ ὁποῖον δὲν παρετηρήθη κατὰ τὴν πρώτην ἔρευναν. Ἐκ τούτου ἐπιεται ὅτι πᾶν ὅ,τι ἐκέρδιζεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὁ Νικολέφ, τὸ ἔχανε ὁ Κρόφφ. Ἐν τούτοις ἐπερίμενον, ἠλπίζεν ἀκόμη ὅτι ἡ ἐμφάνισις τῶν κλοπιμαίων χαρτονομισμάτων θὰ ἐπειθεν, ὀριστικῶς αὐτὴν τὴν φοράν, ὅτι δολοφόνος καὶ κλέπτης ἦτο ὁ Νικολέφ ἄλλ' ὁ Βλαδίμηρος Γιαν-

«Τὴν τετάρτην πρωϊνὴν ὥραν...» (Σελ. 306, στ. α΄.)

νώφ, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου εὐρίσκοντο, δὲν εἶχε λάθῃ ἀκόμη τὴν ἀνάγκην νὰ τὰ μεταχειρισθῆ. Τέλος ὁ Κρόφφ ἐνόησεν ὅτι ἐμελλε νὰ συλληθῆ, ἡ δὲ σύλληψις θὰ ἦτο ἡ καταστροφὴ του. Ὡς ἐκείνην ἡμέραν τὴν 14 Μαΐου τὰ κλοπιμαῖα χαρτονομισματα θὰ περιήρχοντο εἰς χεῖρας τῶν ἀδελφῶν Γιουχάουζεν καὶ θὰνεγνωρίζοντο τότε ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐκλάπησαν ἀπὸ τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ Πός, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἡ τελειωτικὴ καταδίκη τοῦ Νικολέφ, — ἐάν ἦτο δυνατόν νὰ τὸ γνωρίζῃ αὐτό, βεβαίως δὲν θὰ συναλάμβανε τὴν σατανικὴν ἰδέαν νὰπαλλαγθῆ ἀπὸ τὸ πρῶτον ἐγκλημα διαπράττων δεύτερον!

Δὲν τὸ ἔμαθεν ὁμως, ἡ μᾶλλον τὸ ἔμαθεν ἀφοῦ διεπράξῃ καὶ τὸ δεύτερον αὐτὸ ἐγκλημα. Ἦτο ἐλεύθερος ἀκόμη, ἐλεύθερος νὰ μεταβαίῃ εἰς τὴν Ρίγαν, ὅπου συχνὰ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ. Μετέβη καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ ἀποφασισμένος νὰ φονεύσῃ τὸν Νικολέφ, διὰ νὰ πιστευθῆ ὅτι ἠτύοκτόνησεν ἐνεκα τύφωσιν συνειδήσεως, ἐνή-

δρευε περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἰς τὰ πέραξ τῆς οἰκίας τοῦ καθηγητοῦ.

Αἱ περιστάσεις τὸν ἠνύνησαν. Εἶδεν ἐξερχόμενον τὸν Νικολέφ, ἐξορμῶντα μᾶλλον ὡς τρελλόν, μετὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην σκηνὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Βλαδίμηρου, ἐνώπιον τοῦ υἱοῦ του καὶ τῆς κόρης του. Τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ἐκεῖ, εἰς τὸν ἐρήμιον δρόμον, τὸν ἐκτύπησε μὲ τὸ ἴδιον ἐγγχειρίδιον, μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε κτυπήσῃ καὶ τὸν Πός, καὶ τὸ ἀφήκε πλησίον του.

Ποῖος ἤμπορούσε τώρα νὰμφιβάλλῃ, ὅτι ὁ Δημήτριος Νικολέφ, τρομάξας ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἀνακάλυψιν τῶν κλοπιμαίων χαρτονομισμάτων, ἠτύοκτόνησε, καὶ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ πραγματικὸς δολοφόνος τοῦ καπηλείου τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ; . . . Κανεῖς! Καὶ τὸ νέον τουτο ἐγκλημα θὰ εἶχε διὰ τὸν δράστην του τὸ καλὸν ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἐπερίμενον . . .

Οὕτως ἡ ἀνάκρισις ἐπὶ τῆς μυστηριώδους ὑποθέσεως ἐθεωρήθη ὡς λήξασα, ὁ δὲ Κρόφφ, ἀπαλλαγθεὶς πάσης ὑπονοίας — ἂν ὄχι καὶ πάσης τύφωσιν, — θὰ ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ ζῆσῃ ἡσυχῶς, ἀπολαμβάνων τὸν καρπὸν τῆς διπλῆς δολοφονίας. Διότι, τὰ χαρτονομισματα τὰ ὁποῖα εἶχεν εἰς τὴν κατοχὴν του καὶ τῶν ὁποίων δὲν ἐγνωρίζαν τοὺς ἀριθμοὺς, ἦσαν ἐκεῖνα διὰ τῶν ὁποίων εἶχεν ἀντικαταστήσῃ τὰ ἐπικίνδυνα χαρτονομισματα τοῦ Πός, φυσικὰ δὲ ἤμπορούσε νὰ τὰ μεταχειρισθῆ, χωρὶς νὰ ἐκτεθῆ εἰς κανένα κίνδυνον.

Ἄλλ' ὁ Κρόφφ δὲν ἐχάρη διὰ πολὺν καιρὸν τὰ κέρδη τῶν ἐγκλημάτων του. Τὴν προτεραίαν, προσβληθεὶς ὑπὸ ἀποπληξίας καὶ τρομάξας εἰς τὴν προσέγγισιν τοῦ θανάτου, ὑπήγερσε τὴν ἐξομολόγησιν του εἰς τὸν ἱερέα, τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν δημοσιεύσῃ καὶ τῷ ἐνεχείρισεν, ἀνεπαφον σχεδόν, τὸ κλοπιμαίων χρῆμα, τὸ ὁποῖον ἀνῆκε νομίμως εἰς τὸν Βλαδίμηρον Γιαννώφ.

Ἡ ἀποκατάστασις τοῦ Δημητρίου Νικολέφ ὑπῆρξε πλήρης. Ἄλλ' ὁποία ἡ λύπη τοῦ υἱοῦ του, τῆς κόρης του, τῶν φίλων του, διότι ἡ ἀποκατάστασις αὐτὴ ἐπήρχετο τέσον ἀργά; ἀφοῦ πλέον ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἐκοιμήθη τὸν αἰώνιον ὕπνον τοῦ τάφου! . . .

Οὕτως ἐτελείωσε τὸ πολὺπλοκον καὶ περιπετειῶδες αὐτὸ δράμα, μοναδικὸν εἰς τὰ δικαστικὰ χρονικά τῶν Βαλτικῶν Ἐπαρχιῶν, — ὡς τὸ διελευκάνθη τὸ Μυστηριώδες Ἐγκλημα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Τ Ε Λ Ο Σ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΖΑΚΥΝΘΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΥΚΛΟΦΟΡΕΙ αὐτὰς τὰς ἡμέρας μίαν εἰκονογραφημένην διαφήμισις τῆς ἐκδρομῆς, τὴν ὁποῖαν διοργανῶνε ὁ Σύλλογος τῶν ἐν Ἀθήναις Ζακυνθίων διὰ τὴν Ζάκυνθον. Οἱ εὐτυχεῖς ἐκδρομεῖς θάναχω-

ρήσουν μὲ ἰδικόν των ἀτιμόπλοιον ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ τὸ ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς. Θὰ φθάσουν εἰς τὴν Ζάκυνθον τὸ Σάββατον τὸ πρῶτόν. Θὰ μείνουν ἐκεῖ ἕως τὴν Δευτέραν, θάπολαύσονται τὴν τριήμερον πανηγύριν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, θὰ ἐπισκεφθοῦν τὰξιοθέατα τῆς πόλεως καὶ τὰς μαγευτικὰς ἐξοχὰς τῆς νήσου, καὶ ἐπιβαζόμενοι τὸ ἑσπέρας, θὰ εἰνε εἰς τὸν Πειραιᾶ τὴν Τρίτην.

Τί κρῖμα ποῦ δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν αἱ ἐργασίαι μου νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν ὥραϊαν αὐτὴν ἐκδρομὴν! Νοσρῶς ὅμως παρακολουθῶ τοὺς ἐκδρομεῖς καὶ ἀφῆνίζονται αἱ ζωηρότεροι παιδικαὶ μου ἀναμνήσεις. Ἡ Ζάκυνθος εἶνε ἡ πατρίς μου. Τὴν πανηγύριν αὐτὴν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, τὴν ὁποῖαν πηγαινουν νὰ ἰδοῦν οἱ ἐκδρομεῖς τοῦ Συλλόγου, πολ- λάκις τὴν εἶδα κατὰ τὴν παιδικὴν καὶ νεανικὴν μου ἡλικίαν. Καὶ χωρὶς τὴν εἰκονογραφημένην διαφήμισιν, ἡ ὁποία ἐκθειάζει τὰς φυσικὰς καλλογὰς τῆς Ζακύνθου, τὴν φιλοξενίαν τῶν κατοίκων τῆς καὶ τὴν μεγαλοκρίθειαν τῶν θρησκευτικῶν ἐορτῶν τῆς, καὶ χωρὶς τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν ποῦ μὲ λυπεῖ διότι δὲν λαμβάνω μέρος, πάλιν ὁ νοῦς μου, αὐτὰς τὰς ἡμέρας, θὰ ἐπετοῦσε πρὸς τὰ γαπημένα παράλια τῆς γενεθλίου, καὶ πάλιν θὰ ἐβλεπα μὲ τὰ ψυχικὰ μάτια— γλυκὺ θέαμα! — τὴν πλατείαν τοῦ Ἄμμου, τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου, τὸ πανύψηλον κωδωνοστάσιον, καὶ τὴν μυριάνθρωπον λιτανεῖαν τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου, ἐκχυνομένην μεγαλοπρεπῶς πρὸς τὴν εὐρείαν παράλιον λεωφόρον, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν κωδῶνων καὶ ὑπὸ τὰς βροντὰς τῶν τηλεδῶλων τοῦ στόλου. . .

Ἡ λιτανεῖα αὐτὴ τελεῖται εἰς τὴν Ζάκυνθον δύο φορές τὸν χρόνον: τὴν 17 Δεκεμβρίου καὶ τὴν 24 Αὐγούστου. Ἡ πρώτη εἶνε ἡ ἐπέτειος τοῦ θανάτου τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ἡ δευτέρα ἡ τῆς μετακομιδῆς τοῦ ἱεροῦ τοῦ Λειψάνου εἰς τὴν πατρίδα του Ζάκυνθον. Διότι Ζακύνθιος ἦτο ὁ Διονύσιος Σιγούρος, ὁ ἡγχιεπίσκοπος Αἰγίνης, ὁ ἀγαθὸς καὶ ἠάρετος αὐτὸς κληρικὸς τοῦ ΙΖ' αἰῶ-

νος, ὁ ἅγιος ἄνθρωπος, ὁ ἐκλεκτὸς καὶ φίλος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἠγάσσε μετὰ θάνατον τὸ ἄγγιν του σώμα καὶ τῷ ἔδωκε τὴν δύναμιν νὰ διατηρητῆι ἀνεπαφον καὶ εὐωδιάζον μέχρι σήμερον, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ὁ Ἁγιος Διονύσιος ἀπέθανεν εἰς τὴν μονὴν τῶν Στροφάδων—νησίδος πλησίον τῆς Ζακύνθου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπάρχει ἀκόμη ἡ μονή, — καὶ ἐκεῖθεν, ὡς εἶπαμεν, τὸ λείψανόν του μετεκομίσθη εἰς τὴν Ζάκυνθον, ὅπου ἐπὶ τριακόσια τώρα ἔτη εἶνε τὸ καύχημα καὶ τὸ προσκύνημα τῶν εὐσεβῶν Ζακυνθίων, καὶ τῶν κατ' ἔτος συρρέοντων ἐκεῖ, χάριν τῶν ἐορτῶν, πολυαριθμῶν ξένων. Φυλάσσεται εἰς τὸν φερώνυμον ναόν, τὸν πλουσιώτατον εἰς ἀναθήματα, μέσα εἰς χρυσῆν, λιθοκόλλητον καὶ ὑαλοφρακτον θήκην, ἀποτεθειμένην εἰς μεγάλην καὶ περίτεχον ἀργυρᾶν λάρνακα. Τὰς συνήθεις ἡμέρας οἱ προσκυνηταὶ ἀπαύονται ἐξωθεν τὴν λάρνακα. Ἄλλὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐορτῆς, τὸ ἅγιον Λείψανον στήνεται ὄρθιον ἐντὸς τῆς χρυσοῦς τοῦ θήκης εἰς τὴν δεξιᾶ θύραν τοῦ Ἱεροῦ, καὶ οἱ προσκυνηταὶ γονατίζον καὶ ἀσπάζονται τοὺς σεπτοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου μὲ τὰς χρυσοκεντήτους ἐμβάδας, αἱ ὁποῖαι ἀνανεύονται κατ' ἔτος, τὰ δὲ τεμάχια τῶν παλαιῶν διανεμόνται εἰς τοὺς χριστιανούς ὡς φυλακτὰ.

Εἶνε περιεργον ὅτι καθεμίᾳ ἀπὸ τὰς τρεῖς μεγάλας νήσους τοῦ Ἴονίου ἔχει τὸν προστάτην τῆς Ἁγίου καὶ διατηρεῖ, ὡς ἀνεκτίμητον θησαυρόν, τὸ ἅγιον λείψανόν του: ἡ Κέρκυρα τὸν Ἁγιον Σπυρίδωνα, ἡ Κεφαλληνία τὸν Ἁγιον Γεράσιμον καὶ ἡ Ζάκυνθος τὸν Ἁγιον Διονύσιον. Ἄλλ' ἡ λαμπρότης τῶν ἐν Ζακύνθῳ ἐορτῶν τοῦ Ἁγίου, δύο φορές τὸ ἔτος—τὸν Δεκεμβρίου, ὡς εἶπαμεν, καὶ τὸν Αὐγούστου,—ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὴν λαμπρότητα τῶν ἐορτῶν, ὄχι μόνον τῶν ἄλλων νήσων, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Διότι οἱ Ζακύνθιοι εἶνε φύσει φιλόστοιχοι καὶ εἰξεύρουν νὰ κάμνουν τὰς ἐορτὰς τῶν κατὰ τρόπον πραγματικῶν θαυμάσιον. Μοναδικὴ προπάντων εἶνε ἡ τάξις καὶ ἡ σεμνότης τῶν ἀκολουθιῶν τῶν καὶ τῶν λιτανειῶν. Ἡ δὲ ὥραία καὶ γλυκυτάτη ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ τῶν, ὁ πλοῦτος τῶν ἐκκλησιῶν των — ἄμφια, σκευὴ, λάβαρα, σημαῖα, κλπ.— καὶ ἡ πληθὺς τῶν ἡδυλάων κωδωνοστασιῶν των, τοῖς ἐπιτρέπουν νὰναπτύσσουν πᾶσαν λαμπρότητα. Κάθε λιτανεῖα εἰς τὴν Ζάκυνθον, ἀλλὰ προπάντων ἡ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, εἶνε πραγματικῶς θέαμα ἀλησμόνητον.

Ἄν ἡ ἐκδρομὴ τοῦ Συλλόγου τῶν Ζακυνθίων, ἡ ὁποία πρώτην φοράν γίνεταί ἐφέτος, ἐπιτύχῃ, θὰ συστηματοποιηθῆ καὶ θὰ γίνεταί κάθε χρόνον, κάθε Αὐγούστου. Σᾶς συνιστῶ νὰ τὸ ἔχετε

ὕπ' ὄφει οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Πειραιεῖς; διότι θὰ εἶνε καλὴ εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῆτε κάποτε καὶ σεῖς ἀνέτως καὶ σχεδὸν ἀνεξόδως τὴν φημισμένην Ζάκυνθον καὶ νὰ παρευρεθῆτε εἰς μίαν τῶν ὀραιότερων πανηγύρεων τῆς Ὀρθοδοξίας, λαμβάνοντες μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν. Ὁ ναῦλος δὲν θὰ στοιχίξῃ παρά 15 δραχμάς— Α' θέσις — μετ' ἐπιστροφῆς κατ' ἄτομον. Ὡστε μὲ μικρὰν δαπάνην κάμνετε ἕνα μεγάλο σχετικῶς ταξιδεῖ καὶ βλέπετε καὶ μαυθάνετε πολλὰ. Εἶνε ὥραϊον τὸ σύστημα αὐτὸ τῶν ἐκδρομῶν, τὸ ὁποῖον τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔτη ἤρρισε νὰ εἰσάγεται καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον, οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι δὲν εἶνε Κροῖσοι, ταξιδεύουσιν οὕτω καθ' ὀμίλους. Εἶνε μεγάλη διασκεδάσις καὶ συγχρόνως μεγάλη οἰκονομία. Σιγὰ-σιγὰ, βλέπετε, ἀρχίζομεν νὰ ἐννοοῦμεν καὶ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὰ μεγαλῆτερα θαύματα τὰ κατορθῶνε ἡ σύμπνοια, ἡ συμπραξις, ὁ συνεταιρισμός. . .

Σᾶς ἀσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

ὕπ' ὄφει οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Πειραιεῖς; διότι θὰ εἶνε καλὴ εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῆτε κάποτε καὶ σεῖς ἀνέτως καὶ σχεδὸν ἀνεξόδως τὴν φημισμένην Ζάκυνθον καὶ νὰ παρευρεθῆτε εἰς μίαν τῶν ὀραιότερων πανηγύρεων τῆς Ὀρθοδοξίας, λαμβάνοντες μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν. Ὁ ναῦλος δὲν θὰ στοιχίξῃ παρά 15 δραχμάς— Α' θέσις — μετ' ἐπιστροφῆς κατ' ἄτομον. Ὡστε μὲ μικρὰν δαπάνην κάμνετε ἕνα μεγάλο σχετικῶς ταξιδεῖ καὶ βλέπετε καὶ μαυθάνετε πολλὰ. Εἶνε ὥραϊον τὸ σύστημα αὐτὸ τῶν ἐκδρομῶν, τὸ ὁποῖον τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔτη ἤρρισε νὰ εἰσάγεται καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον, οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι δὲν εἶνε Κροῖσοι, ταξιδεύουσιν οὕτω καθ' ὀμίλους. Εἶνε μεγάλη διασκεδάσις καὶ συγχρόνως μεγάλη οἰκονομία. Σιγὰ-σιγὰ, βλέπετε, ἀρχίζομεν νὰ ἐννοοῦμεν καὶ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὰ μεγαλῆτερα θαύματα τὰ κατορθῶνε ἡ σύμπνοια, ἡ συμπραξις, ὁ συνεταιρισμός. . .

Σᾶς ἀσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ

ΣΚΗΝΗ Ι' (Συνέχεια)

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ, ξεδιπλώνουσα τὸ χαρτί τοῦ ἐγκατοῦσε:— Ἡ ἀπόδειξις; ἰδοῦ... Τὸ γράμμα τῆς θείας τῆς!.. (μὲ μικρὰν εἰρωνίαν:) Αὐτὴ ἡ θεία εἶνε ἀπλούστατα . . . παραμᾶνα!

ΔΙΕ ΡΟΖΑ:— Παραμᾶνα;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ:— Μάλιστα, παραμᾶνα. Θεία δὲν ὑπάρχει. Ἐπρεπε νὰ τὸ εἶχατε ἐννοήσῃ.

ΔΙΕ ΡΟΖΑ:— Μὰ γιατί! Μία θεία εἶνε πιά τόσο μυθικὸν πρόσωπον, σὺν ἑνας δράκος ἢ μὴ νεράϊδα;!

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ:— Ὡ, τυφλὴ ἐμπιστοσύνη! . . Ἐπιτέλους ἔχω τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ψεύδους!

ΔΙΕ ΡΟΖΑ:— Ποῦ τὴν ἠύρατε;

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ:— Ἐξῶ στὸ διάδρομο... Τὸ γράμμα ἐξεῖχε ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς ποδιάς τῆς. . . Τὸ ἐ. . . τὸ ἐσήλωσα ἀπὸ κάτω. . . (Καθ' ἑαυτήν:) Δηλαδῆ, τὸ ἐτράθηξα λιγάκι. . . (Δυνατὰ:) Ἄμα βγήκα ἐξῶ, τὸ διάβασα κάτω ἀπὸ τὸ φανάρι. . . καὶ νὰ με, ἐγύρισα ἀμέσως.

ΔΙΕ ΡΟΖΑ:— Μὰ γιατί ἡ Οὐρανία νὰ ἔχη ἀλληλογραφία μὲ μίαν παραμᾶνα;

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ:— Γιατί, ἀπλούστατα, εἶνε παντρεμένη, καὶ ἔχει καὶ παιδιὰ. . .

ΔΙΕ ΡΟΖΑ:— Μοῦ φαίνεται πῶς ὀνειρεῖμαι!

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ, δίδουσα πρὸς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν:— Διαβάστε! Εἶνε φῶς φανερόν! . . Ἡ κυρία παραμᾶνα γυρεύει τὸ μηνιατικὸ τῆς. . . Ἀπὸ μίαν φράσι τῆς φαίνεται ὅτι ὁ σύζυγος ἀπέθανεν. . . Φοβερίζει ὅτι θάφισῃ τὸ παιδί. . .

ΔΙΕ ΡΟΖΑ, ἀναγινώσκουσα ἐν ταρα-

κῆ :—Καί ὁμως ναί, εἶνε ἀλήθεια... ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ, θριαμβευτικῶς :— Τὰ βλέπετε ;!

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, λικνίζουσα μηχανικῶς τὸ φορματάκι ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς :— Σὺζυγον!.. παιδί!.. παραμάνη!.. Ἐγὼ ποῦ τὴν ἐνόμιζα ἀνύπανδρον, ἐλεύθερον, μόνη στὸν κόσμον μὲ μιὰ θεία μακρυνή!..

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ :—Νὰ τὴν διώξετε! ΔΙΣ ΡΟΖΑ :—Θὰ τὴν ἀλλάξω... γοῦρις ἄλλο.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ, ἐπιμένουσα :— Νὰ τὴν διώξετε!.. Σὰς εἶπε ψέμματα, ναί ἢ ὄχι ;

ΔΙΣ ΡΟΖΑ :—Ἄλλοίμονο, ναί!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ :— Φανήτε λοιπὸν γυναικὰ μὲ θέλησι! φανήτε ἀμείλικτη!

ΔΙΣ ΡΟΖΑ :— Θὰ τῆς μιλήσω μπροστά σας.

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ :—Χμ! (Καθ' ἑαυτήν :) Ἐγὼ τῆς πῆρα τὸ γράμμα... Καλλιτέρα νὰ μὴ φανῶ... (Δυνατά :) Ὅχι, δὲν

καὶ ἀπέναντι τῆς Δεσποινίδος Ρόζας.) ΔΙΣ ΡΟΖΑ, παρουσιάζουσα ἔξαφνα πρὸς τὴν Οὐρανίαν τὴν ἐπιστολήν :— Οὐρανία, τὸ γνωρίζεις αὐτό ;

ΟΥΡΑΝΙΑ, φέρουσα ζωηρῶς τὴν χεῖρα εἰς τὴν ἱστίαν τῆς ποδιάς τῆς :— Ἄ!.. τὸ γράμμα μου!.. (Στηρίζεται εἰς ἕν ἐπιπλὸν διὰ τὰ μὴ πέρει.)

ΔΙΣ ΡΟΖΑ :— Μάλιστα. Τὸ γράμμα σου... Περιττὸν νὰ τ' ἀρνηθῆς... Γνωρίζω τὰ πάντα... Μὲ ἠπάτησες... μ' ἐγέλασες...

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ, βγάζουσα τὸ κεφάλι τῆς καὶ ὑπαγορεύουσα εἰς τὴν Ἰδα Ρόζαν :— Ἀναισχύντως!..

ΟΥΡΑΝΙΑ, σηκώνουσα τὴν ποδιά τῆς καὶ σκουπίζουσα τὰ μάτια τῆς :— Κυρία μου... μὴ μὲ διώξετε... Σὰς εἶπα ψέμματα, ναί... Ἡ καλλιτέρα, δὲν σὰς εἶπα ὅλη τὴν ἀλήθεια... Εἶμαι χήρα κ' ἔχω ἕνα κοριτσάκι...

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ, βγάζουσα τὸ κεφάλι τῆς καὶ ὑπαγορεύουσα εἰς τὴν Ἰδα Ρόζαν :— Ἀναισχύντως!..

ΟΥΡΑΝΙΑ, σηκώνουσα τὴν ποδιά τῆς καὶ σκουπίζουσα τὰ μάτια τῆς :— Κυρία μου... μὴ μὲ διώξετε... Σὰς εἶπα ψέμματα, ναί... Ἡ καλλιτέρα, δὲν σὰς εἶπα ὅλη τὴν ἀλήθεια... Εἶμαι χήρα κ' ἔχω ἕνα κοριτσάκι...

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ, βγάζουσα τὸ κεφάλι τῆς καὶ ὑπαγορεύουσα εἰς τὴν Ἰδα Ρόζαν :— Ἀναισχύντως!..

«Καί ὁμως εἶνε ἀλήθεια...» (Σελ. 308, στ. α'.)

ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἐπηρεάσω... δὲν θέλω νὰ ὑποθῆσῃ ἡ Οὐρανία σας... (Κυτιάζουσα τὸ δουλάκι, ἀνοικτὸν ἀκόμη :) Προτιμῶ νὰ κρυφθῶ ἐκεῖ μέσα. (Εἰς-έρχεται εὐθύς εἰς τὸ δουλάκι καὶ βγάζει τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ τὴν θύραν, τὴν ὁποῖαν κρατεῖ μισοανοικτήν :) Εἶμαι ἀράτος καὶ παρούσα!.. Νὰ δείξετε θάρρος, δεσποινίς, καὶ σταθερότητα... Σιδερένιο χεῖρι... σὲ βελουδένιο γάντι, ἂν ἐπιμένετε!

ΔΙΣ ΡΟΖΑ :—Μεῖνετε ἡσυχῇ! (Κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι.)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ, κρυμμένη, ΟΥΡΑΝΙΑ.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, προσλαμβάνουσα σοβαρότατον ὄφρος :— Πλησίασε... πὸ κοντά... ἐκεῖ... στάσου. (Τὴν τοποθετεῖ εἰς τὸ φῶς. Τὸ δουλάκι, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε κρυμμένη ἡ Κα Λεμονή, πρόκειται νὰ εὐρίσκειται ὀπισθεν τῆς Οὐρανίας

τῆς, θριαμβευτικῶς :— Ἄ!.. Ἐπιτέλους! ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ μητρικὴν ὑπερηφάνειαν, παραφερομένη :— Ἐνα πολὺ ὠραῖο κοριτσάκι... Ὅταν παρουσιάσθηκα ἐδῶ νὰ μὲ πάρτε, εἶχα σηκωθῆ ἀπὸ μεγάλη ἀρρώστεια... καὶ πολλοὺς μῆνες ἤμουν χωρὶς ἐργασία... Μ' ἐρωτούσατε ἕνα σωρὸ πράγματα, καὶ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ παντῆτε μόνη σας εἰς αὐτά... Ἐγὼ κάλι δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ σὰς πῶ ὅτι δὲν εἶν' ἔτσι... Σὰς ἀρῖνα νὰ λέτε καὶ μὲ τὴ σιωπῇ μου τὰ παραδεχόμενον... Τί νὰ κάμω! Εἶχα τὸ σῆσιν ἀνάγκη νὰ μῶ τὸ τέλος πάντων 'ς ἕνα σπῖτι... νὰ κερδίσω κάτι τι... γιὰ νὰναθρέψω τὴ Μαρίκα μου... Χρυστούσα στὴν παραμάνη... ἡ κυρία τὰ ξέρεε τώρα... (Δείχνει τὸ γράμμα.) Πρὸ ὀλίγου ἔλαβα αὐτὸ τὸ γράμμα... Μ' ἔκαμε ἄνω-κάτω... Πάντα ὁμως εἶχα τὴν ἐλπίδα μου πὼς θὰ μπόρουσα νὰ ἡμερωσω τὴν παραμάνη... νὰ τῆς στείλω τὸ πρῶ-

τό μου μηνιατικόν... νὰ πιάσῃ στὸ χεῖρ τῆς λίγα λεπτὰ καὶ νὰ ἱσχυάσῃ... Ἄν ὁμως δὲν μὲ θέλετε πιά στὸ σπῖτι σας, τί θὰ γίνῃ ἡ Μαρίκα μου ;... Τὸ καίμενο μου τὸ ἀγγελάκι... δὲν εἶνε ἀκόμα οὔτε ἐνὸς χρόνου... Ἄ! τί χαριτωμένο ποῦ ἦταν τὴν τελευταία φορὰ ποῦ τὸ εἶδα!..

ΔΙΣ ΡΟΖΑ :— Τὴν τελευταία φορὰ ποῦ πῆγες... στὴ θεία σου. Καλὰ τὰ λὲς τὰ ψέμματα!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ, ὡς ἄνω :— Ἐξακολουθήσατε! ἔξακολουθήσατε!

ΟΥΡΑΝΙΑ, τοπεινοῦσα τὴν κεφαλὴν :— Δὲν ἠθέλατε στὸ σπῖτι σας ὑπηρετρία πανδρεμένη, μὲ παιδιὰ... γιὰτί ἐφοβόσαστε πὼς θάχῃ τὸ νοῦ τῆς ἄλλου καὶ δὲν θὰ σὰς ὑπηρετῆ καλά... Ἐγὼ ὁμως... ἄσχημα σὰς ὑπηρετοῦσα ;

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, καταπραυνόμενη :— Ἄ, ὅσο γι' αὐτό, ναί.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ, ὡς ἄνω, δυσαρρεστημένη :— Σιδερένιο χεῖρι... καὶ χωρὶς γάντι!

ΟΥΡΑΝΙΑ, ἀναλαμβάνουσα θάρρος :— Δὲν σὰς περιποιούμουν ὅσο μποροῦσα;... ΔΙΣ ΡΟΖΑ :— Ναί, ἀλλὰ τώρα πιά δὲν σ' ἐμπιστεύομαι. Ὅποιος εἶπε ψέμματα μιὰ φορὰ, μπορεῖ νὰ ξαναπῆ.

ΟΥΡΑΝΙΑ :— Ποτὲ πιά! Σὰς τὸ ὀρκίζομαι! Κυρία μου, σκεφθῆτε... σκεφθῆτε ὡς αὔριο τὸ πρῶ... Πολὺ σὰς παρακαλῶ... Ἡ νύκτα δίνει καλὲς συμβουλές...

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ, κάπως δυνατώτερα ἀπὸ πρῶτον :— Μὰ τὰ δουλάκια καλλιτέρες!... (Τρυπνέει ἀμέσως καὶ κλείει τὴν θύραν.) ΟΥΡΑΝΙΑ, σιρομένη ζωηρῶς :— Μοῦ φάνηκε σὰ νὰ μίλησε τὸ δουλάκι. (Πρὸς τὴν Ἰδα Ρόζαν :) Τώρα, κυρία μου, καταλαβαίνετε γιὰτί ἐκλαιγα... τὴν ὥρα ποῦ ἔβλεπα τὰ παπουτσάκια, τὰ μωροῦ... Μοῦ λέγατε γιὰ τὰ μικρὰ ροδόκκινα ποδαράκια... Ὡ νὰ ἐβλέπατε τὰ ποδαράκια καὶ τὰ χεράκια τῆς Μαρίκας μου... καὶ τὸ στοματάκι τῆς τὸ χορζαλένιο, τὴν ὥρα ποῦ φωνάζει : μαμὰ! μαμὰ!...

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, μ' ἐνδιαφέρον, παρασυρομένη :— Μιᾶ, μιᾶ ;

ΟΥΡΑΝΙΑ :— Πῶς ; λέει τὰ λογάκια τῆς... Παπαρδελίζει... Ἐνὸς χρόνου παιδί, λέει μαμὰ, μπαμπά, κοκό, ἀτά... Ἄς εἶνε, ἡ κυρία μου δὲν ξέρεε ἀπὸ παιδιὰ.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, μελαγχολικῶς :— Ἀλήθεια... ἐγὼ δὲν ξέρω. (Μένει ὀλίγας στιγμὰς σκεπτικῆ, ρεμβώδης, χωρὶς νὰ προσέχῃ εἰς τὴν ζωηρὰν παντομίμαν τῆς Κα Λεμονῆ, ἡ ὁποία τὴ συνιστᾷ διὰ νευμάτων ἀσθηρότητα.)

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΟΥΡΑΝΙΑ, μὲ γλυκύτητα :— Μὰ γι' αὐτό... Ἄν ἡ κυρία ἤξευρε... δὲν θὰ συλλογιζότανε ποτὲ νὰ κόψῃ τὸ ψωμὶ ὄχι, τὸ γάλο, ἔνός δυστυχισμένου μαρροῦ, ὄρρανοῦ!...

ΔΙΣ ΟΥΡΑΝΙΑ :— Καλὰ, πῆγαινε. Θὰ σοῦ ἀναγγεῖλω ἀργότερα τὴν ἀπόφασίν μου.

(Ἡ Οὐρανία ἐξέρχεται λυπημένη.) (Ὁσεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΝΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Bezançon]

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια.)

Εἶπαν διὰ τὴν ἀνώμαλον κατάστασιν, ἡ ἑποία τοὺς εἶχε σηκώσῃ εἰς τὸ ποδάρι, παρεπονήσαν κατὰ τοῦ καιροῦ, ὁ ὅποιος ἦτο πολὺ ψυχρὸς ὥστε νὰ διανυκτερεύῃ κανεὶς ἐξῶ, — καὶ τέλος ὁ οἰκονόμος ἀνέκραξε :

— Μεταβολή!... Γυρίζουμε στὸ παλάτι.

Ἐπακούοντες εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην, οἱ ὄδηγοὶ τῶν δύο πρώτων ἀμαξίων ἔκαμαν τὴν στροφὴν τὸ τρίτον ὅμως, ἀδεξιῶς φαίνεται ὀδηγούμενον ὑπὸ τοῦ Φλανδρίνου, προσέκοψε κατὰ τοῦ ὀγκολίθου, ὁ ὅποιος εὐρίσκειτο παρὰ τὴν πύλην. Τριγμὸς δυνατὸς ἠκούσθη καὶ τὸ ἀμάξι ἐγυρε μὲ τὸ πλευρόν.

— Στὸ διάβολο! ἀνέκραξεν ὁ ἀμαξῆς ὁ τροχὸς μου ἔσπασε! ἀδύνατο νὰ προχωρήσω βῆμα.

Προσέτρεξεν ὁ οἰκονόμος, καὶ μετὰ σύντομον συμβούλιον, ἀπεφασίσθη νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ παλάτι μόνον τὰ δύο πρῶτα ἀμάξια, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ στείλουν ἕνα ἀμαξιοπηγὴν διὰ νὰπαλλάξῃ τὴν πύλην ἀπὸ τὸν ἀκίνητον ὄγκον τοῦ τρίτου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἕνας μικρὸς ἐπαίτης μὲ ἰταλικὴν ἐνδυμασίαν — παλῆαν καταμπαλωμένην ἐλοῦζαν καὶ κόκκινον σκούφον, — ἐχώθη μέσα εἰς τοὺς ὀμίλους ζητῶν ἐλεημοσύνην μ' ἕνα βιολί εἰς τὸ χεῖρ. Ταῦτοχρόνως ἐφθασαν καὶ αἱ γυναῖκες τῶν γενναίων φρουρῶν τῆς πύλης, φέρουσαι εἰς αὐτοὺς τὸ γεῦμα.

— Ὅλαι φυσικὰ ἤρχισαν νὰ φλυαροῦν, ἐνῶ τὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια εἶχαν πάρῃ μαζὶ τῶν, ἔτρεχαν τριγύρω τῶν.

Ὁ μικρὸς ἐπαίτης ἐπίασε πολὺ γρήγορα φιλίας μὲ τὰ παιδάκια αὐτά, τὰ ὅποια εἴλκυσε τὸ βιολί του καὶ ὁ κόκκινος σκούφος του. Ἐν ἀπὸ αὐτὰ, τὸ μεγαλύτερον, ἔξαφνα ἐφώνησε :

— Ἐ, μικρὸ βιολιτζή! τὰ πόδια μας ἐπάγωσαν ἐδῶ χάμω. Δὲν μᾶς παίζεις κάτι τί νὰ χορεύουμε ;

— Εὐχαρίστως! εἶπεν ὁ Λούλλης.

Καὶ ἤρχισε νὰ παίζῃ τὸν σκοπὸν ἐνὸς λαϊκοῦ χορευτικοῦ ἄσματος, τὸ ὅποιον τὰ παιδιὰ ἤρχισαν εὐθύς νὰ ψάλλουν ἐν χορῶ.

Αἱ μῆτρες καταγοητευμέναι ἐπλησίασαν... εἶναι καὶ ἀπὸ μερι-

κοὺς πατέρας, ἐπίσης εὐχαριστημένους δι' αὐτὴν τὴν διασκεδάσιν. — Μπράβο, μικρὲ, πολὺ ὠραία! εἶπαν πρὸς τὸ παιδίον ἅμα ἐτελείωσε! παῖξέ μας καὶ τίποτε ἄλλο.

Ὁ Λούλλης — βεβαίως τὴν ἀνεγνωρίσατε! — ἔρριψε λοξὸν βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, πλησίον τῆς ὁποίας κατέκειτο τὸ σπαρμένον ἀμάξι. Εἶχε πλέον σκοτεινιάσῃ ἐντελῶς.

— Πῶ, πῶ, καλοὶ μου φίλοι, ἀπεκρίθη μὲ τὴν θρηνηδεστέραν του φωνήν! δὲν βλέπω πιά καθόλου... καὶ τὰ δακτυλά μου εἶνε παγωμένα... — Τότε λοιπὸν ἔμπα εἰς τὸν στρατῶνα, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς! ἐκεῖ-μέσα δὲν κάνει τόσο κρύον, καὶ τὰ παιδιὰ θάκοῦνε καὶ θὰ χορεύουν καλλιτέρα.

Ὁ Λούλλης ἐδέχθη αὐτὴν τὴν πρόσκλησιν, τὴν ὁποῖαν ἐπερίμενε, καὶ εἰσῆλθε.

Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ἀτελῶς φωτισμένην, ἐχόρδισε τὸ βιολί του καὶ ἤρχισε νύονλαϊκὸν ἄσμα.

— Κι' ἄλλο! κι' ἄλλο! ἐφώνησεν εἰς τὸ τέλος τὸ πληθὺς καταγοητευμένων.

Τώρα τὸ βιολί τοῦ Λούλλη φάλλει μίαν θρηνώδη ρεμβώδιαν, μίαν ρομάντισον, ἡ ὁποία κάμνει τὸ ἀκροατήριον ν' ἀνατριχιάζῃ ἀπὸ συγκίνησιν.

— Κι' ἄλλο! κι' ἄλλο!

Καὶ νὰ, τώρα ἀρχίζει ἕνα χορὸν, ἕνα μενουέτον, τόσο ζωηρόν, τόσο χαριτωμένον καὶ τόσο ρυθμικόν, ὥστε ὅλαι αἱ γυναῖκες, μὴ κρατούμεναι πλέον εἰς τὰς θέσεις των, διαγράφουν χορευτικούς βηματισμοὺς καὶ ὑποκλίσεις.

— Κι' ἄλλο! κι' ἄλλο!

Καὶ νὰ, τώρα ἀρχίζει ἕνα χορὸν, ἕνα μενουέτον, τόσο ζωηρόν, τόσο χαριτωμένον καὶ τόσο ρυθμικόν, ὥστε ὅλαι αἱ γυναῖκες, μὴ κρατούμεναι πλέον εἰς τὰς θέσεις των, διαγράφουν χορευτικούς βηματισμοὺς καὶ ὑποκλίσεις.

— Κι' ἄλλο! κι' ἄλλο!

Τώρα τὸ βιολί παραφέρε

372. Πυραμίδ.

Οι σταυροί άρρακτικόν πτηνόν.
* + * = Επίρρημα χρόνου.
** + ** = Αυτοκράτωρ Ρωμαίος.
*** + *** = Συγγενής.
**** + **** = Ημέρα της εβδομάδος.

373. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 = Άρχαία Βασίλισσα.
2 4 5 7 = Έργαλείον σιδηρούργ.
3 4 5 1 = Όρος περιφρημον.
4 6 5 4 6 5 = Πέλαγος.
5 1 4 1 3 = Ποταμία θεότης.
6 4 5 6 3 = Ποτόν.
7 2 1 = Θεά.

374. Άκροστιχίς.

Τά τέταρτα γράμματα τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων κατά σειράν αποτελούν διάσημον άττικόν συγγραφέα :

1, Άρχαίος ζωγράφος 2, Χώρα της Τουρκίας ελληνική 3, Ένδοξος πρωτεύουσα 4, Άρχαίος Έλλην ποιητής 5, Πόλις της Αιγύπτου διάσημος 6, Ήπειρος 7, Θηρίον

375. Μικτόν.

λλ - ου - δρον - ο - γτ
x - ε - τυ - εει - ο - υς - ου

376. Γρίφος ινδικός.

Τ2 (άρθρον θηλυκόν) ε9 (άρθρημένον) π4 (επίθετον ουδέτερον) δ4 (επίθετον όμοίως) γ7 (ρήμα.)

ΛΥΣΕΙΣ

294. Σικυών (Συχη, δν.) - 295. Ραφίς-γραφίς. - 296. Αϊας-Ασία.

297. Ε Υ Π Ο
Ι Α Ι Ν Α
Ε Π Ι Μ Ε Ν Ω
Ο Ν Ε Γ Α
Α Ν Α
298. Δ Α Σ
Α Δ Α Σ
Σ Α Μ Ο Σ
Σ Ο Δ Α
Σ Α Σ
299. "Όταν τó κινούν
Έλλοι. - 300. ΕΡ-
ΜΗΣ - ΑΑ - Ι Ο Σ

301. Οι πλείονων έφίμενοι κα έχουνσι προσαπολλύσιν. - 302. Τόις νόμοις πειθού (ε' εις νομ. εις π' - θ' ού.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις με άπλά στοιχεία τών 8 στιγμών λεπτά 10, δια δέ τούς συνδρομητάς με λεπτά 5 μόνον με παχέα στοιχεία τó διπλόσιον, και με κ ε φ α λ α τ α τó τριπλόσιον. Ελάγιτος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αϊ θλιγότεροι τών 15 πληρώνονται ώς να θύαν 15. Ο χωριστός στίχος, έστι και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχία ή απλά στοιχεία τών 8 στιγμών; έπολογίζεταί ως εξ λέξεϊς απλά. - Αί μη συνδεδεμένα από τού αντιτίμου άγγελίαϊ δέν δημοσιεύονται.

Διατάσσω Άραμπίαν Σόδαν να καθαρίση τó Κράτος μου, συνάγουσα τούς χολεριασμένους... ύπουργούς! - Ίδανικότης, βασίλισσα Κράτους Άνοιτοκαρδών.

Βασίλισσα Άνοιτοκαρδη, θα σε παρακαλέσω, Να μη δίδης διαταγές, χωρίς να συναιέσω. Άνοιτοκαρδος Βασιληάς (H, 482)

Εουου! ποφ! μοφ! Αιγύπτιε Πόλιμι! Έύπα, ξυλωματικέ! Βασιλόπαιδα, κολέρα πλάσσω! Χωμπάρι σν ντέν πίρε;

Χέρια σου πόδια σου, τζάνουμ. κούνησε! Ύπουργίνα τά χάσουμε! Χάιντε, γάψι βάλε μικρόβια! Έγκώ ντά κρεμάτω ούλα. - Αλεξανδρινή Καρμανιόλα (δήμιος.) (H, 483)

Καλώς ώρισες, Είκοστή Πέμπτη Μαγτιών, αγαπήτ'ε τών Έξωτερικών ύπουργέ, οί Άνοιτοκαρδοί με χαράν σ' επαναβλέπουν και σ' ευχαριστούν δια την εις τó έξωτερικόν διπλωματικην δράσιν σου. - Έύχη της Μάννας (πρωθυπουργός), Έπισημέπρια της Αλεξανδρείας (ύπουργ. φιλανθρωπ. έργων), Άραμπία Σόδα (άρχιατρος), Αγγύπιος Βασιλόπαις (Άρχιστράτηγος), Αλεξανδρινή Καρμανιόλα (δήμιος.) (H, 484)

Ολοι θα σε ψηφίσωμεν, όλοι θα σε άσπρί- πρώτον θα σ' αναδείξωμεν [σωμεν και θα αναφωτισώμεν: Ζήτηω της ΜΑΝΝΑΣ Η ΕΥΧΗ τó χαϊδεμένο μας παιδί.

Έπισημέπρια Αλεξανδρείας, Δεκαοκταέ- νις Όνειροπόλος, Έθνική Έκδιησις, Μα- ρεώις Αίμνη, Δίκου Χριστού, Μελαγχρο- νή Κρητικοπούλα. (H, 485)

Υποστηριζατέ με όσοι θέλετε να βραβε- υθήτε φέτος ως έκλογείς τó φωνάζω στεντορείως, ότι θα βραβευθήτε πάντοτε τά πατριωτικά δέν θα έχουν πέρασιν. ΕΞΥΠΝΟΣ ΒΛΑΚΑΣ (H, 486)

Πρώτην φοράν εμφανιζόμενος από τών στηλών της ποθητής «Διαπλάσεως», χαίρετώ άπασαν διαπλασιακήν κίνησιν. Ταπεινός Κύριος (H, 487)

Ολοι θα σε άσπρίσωμεν, - Όλοι θα σε βερνικώσωμεν, - στη μύστρα του Στέιν θα σε κρεμάσωμεν, - Και τότε θα φωνάξω- μεν: - Ζήτηω της Μάννας ή Έύχη, - Τó υπογιατισμένο μας παιδί. - Αλεξανδρινή Καρμανιόλα (δήμιος) (H, 488)

Όνειροπόλε της Δόξης, κατακέφαλα θα την φάς την ήττα. Δέν θα κάνης τίποτε, παραιτήσου καλλίτερα τού Δημοψηφίσματος. Άκούς! - Πυργιώτικο Φιλότιμο, Ένθερ- μος ύποστηρικτής τού άείπατε νικηφόρου Λα- τρομνικου κόμματος. (H, 489)

Χρόνια πολλά για τή γιορτή σου, Δάτρα τού Άκτιρου. - Έύχη της Μάννας, Εί- κοστή Πέμπτη Μαγτιών. (H, 490)

Η Έύχη της Μάννας εθεάθη περιodesουσα επί της Άραμπίας Σόδας εις τά πε- ρίχωρα της Γενίνας χάριν τού Δημοψηφί- σματος. - Διαβολικός Αλεξανδρείας.

Πωπώω! Άνθος Αιγύπτου, τρομάρα μ' έπιασε! θα σε κρεμάση ή Καρμα- νιόλα; Σε ληπούμαι! - Ελπιδοφόρος Ση- μαία. (H, 492)

Εύχόμεθα χρόνια πολλά 'ς όλες τές Μα- ρίες και Παναγιώτιδες της «Διαπλά- σεως». - Έύχη της Μάννας, Άνοιτοκαρδος Βασιληάς. (H, 493)

Μιμόδα, καλώς να έλθης 'στόν Πύργο σου. Πώς πέραςες 'στās Αθήνας; Καλά; - Πυργιώτικο Φιλότιμο. (H, 494)

Ενα μπουκετάκι γαμάτο με εύχες στέλλω εις τήν προσφιλή Έαγινήν Πανοέληρον για τήν γιορτή της. - Συμνηστική Ήχώ.

Μεσ' ετήν παραζάλη την έκλογική ή όποτε καθένας προτίει διεκδικεί Δηλώ ότι ψηφίζω, ψήφον δέ ζητώ Για τόν ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΠΟΘΟΝ! ΑΝΑΓΕΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ύποψηφία Δημοψηφίσματος (H, 496)

Ο νεοσύστατος «Πολιτικός Σύλλογος» εγκαινιάζει την δράσιν του δια καινο- τομίας πρωτοφανούς, αναγγελησομένης προ- σεχώς. - Λοιπόν έτοιμασθήτε πάντες δια τó προσεχές φυλλάδιον! (H, 497)

Στους δύο άρχηγούς μας! Έύχη της Μάννας, βρε παιδιά Αξίζει άμείωτα φλουριά Ψηφισατ' όλοι με καρδιά Της Διαπλάσεως παιδιά!

Και εις τó «Έλληνόπουλο Πόδνε Σενητεμένο Χωρίς καμιά παρηγορία Κοντά στου Νείλου τα νερά Όλοι την ψήφο δόστε! ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ

Θερμώς ύποστηρίξω Έύχη της Μάννας, Σενητεμένο Έλληνόπουλο, Είκοστήν Πέμπτην Μαγτιών, Κωνσταντίνου Λάβαρον, Πόδοσον Έλλάδα, Έλληνίδα Μητέρα. - Καϊνός Διμοκοντόρος (H, 499)

ΕΛΛΗΝΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΕΝΘΙΚΗ ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Κατά παραγγελίαν Άνθοσολότου Χίου, φίλτατε Παναγιώτη Πέτρου, εύχολί σοι έτη εύδαίμονα. - Α. Σέριτσου. (H, 501)

Ιδρύθη εν Βόλω Σύλλογος όνόματι «ΕΛΠΙΣ» σκοπών την εύρωτεραν διάδοσιν της «Διαπλάσεως». Πρόεδρος εξέλέγη: Χρυσό- φρεση Έλιπίδα, Ταμίας: Πάλλουσα Καρδία, Γραμματεΐς: Προσφιλής Ανάμησις.

Ο Σύλλογος «ΕΛΠΙΣ» συνελθών εις Έ- κτακτον συνεδρίσιον άνεκήρυξε καμψηρόν έπίτιμον πρόεδρον τόν ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΝ ΒΑΣΙΛΙΑΝ. - Ο Πρόεδρος: Χρυσόφρεση Έλιπίδα. (H, 503)

ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ ΜΑΡΜΑΡΟΒΑΣΙΛΙΚΗ Γενικός αντιπρόσωπος εν ΘΕΣΣΑΛΙΑ ΤΟΥ ΛΑΤΡΟ-ΥΜΝΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ Πρόεδρος τού εν Βόλω συλλόγου «ΕΛΠΙΣ» ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1908 (H, 504)

Τί γαυγίζεις εκεί, Μπουλιόκ. Άν τολμώ να όνειροπολώ βραβεΐον δημοψηφίσι- μτος! Μα τήν αλήθειαν εινε άστεία ή Ιτα- μότης εκείνων οι όποιοι σε συνεδούλευσαν ούτω δέν κυττάζουν καλλίτερα να συγκα- τήσουν τούς φίλους των που ήρρισαν να έν- νοούν με όποιους έχουν να κάνουν και τούς άφίνουν εις τά κρύα τού λουτρού;

Και σύ, Αλεξανδρινή Καρμανιόλα, μήν πεΐθεσαι εις τās ύπουλους συμβούλας μερικόν έπισημείων, καθ' όσον πολύ κακάς ύπηρεσίας προσφέρεις εις τó κόμμα σου, τó όποϊον δι- σχυρίζεται ότι έννοεί να διεκδικήση τó δη- μοψηφισμα εύγενώς, και τó ελπίζω, άλλα κύτταξε να έτοιμασθής, καθ' όσον πολύ γρη- γορα θα κόψης τά κεφάλια μερικόν οι όποιοι άδικοιολογήτας τά έσχήκωσαν. ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

ΟΙ άλλασοντες κατοικίαν συνδρομη- ται, παρακαλοϋνται, δια να μη παραπί- πη τó φύλλον των, να δηλώνουν άμέ- σως τήν νέαν τον διεύθυνσιν εις τó Γραφεΐον μας, άποστέλλοντες και 50 λεπτά δια τήν εκτύπωσιν της νέας τα- νίας. Άλλως δέν εΐδθονόμεθα δια τήν άπώλειαν τού φύλλου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τού Ύπουργείου της Παιδείας ως τó κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις τήν ήλικήν ήμίν ύπηρεσίας και υπό τού Οικουμενικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παΐδας.

Table with subscription information: ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΪΑΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Τιμή έκαστου φύλλου, Έτος 30όν, Αριθ. 40

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ R. MAYGRIER)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. Διαιτί ο Χρήστος άνωμάσθη Χρήστος. Ήτο ή νύξ τών Χριστουγέννων, ψυ- χρά μόν άλλ' αίθρία και κατάστερος.

Εύρισκόμεθα εις τήν γαλλικήν Βρετ- τανην. Πεντακόσια περίπου μέτρα μακράν της παλαιάς εκκλησίας τού Φολγκέτου, ο Θωμάς Κερουέλ, ιδιοκτήτης τού καπη- λείου ο Γάτος εις τó Λενεβέν, έτάχυνε τó βήμα διασχίζων τήν εύρειαν πεδιάδα.

Ο ψυχρός άνρ τού έμάστιζε τó πρόσω- πον. Διά τούτο, φρονίμως, είχε σηκω- μένον τών μαχών τó επανωφοριον του. Έβιάζετο να φθάση εις τó Φολγκέ- τον, δια νάνταμώση εκεί τών εξαδέλφόν του Γιόρικ, τόν όποϊον θα έπαιρνε μαζί του εις τó Λενεβέν, με πολλούς άλλους

συνοπίτας, δια να έορτάσουν από κοι- νού τά Χριστού- γεννα.

Βυθισμένος εις τās σκέψεις του, διεσταυ- ρώθη με μίαν γυναίκα - και μάστιγα εξά- προσξίασθη έσπρωξεν άρ- κητα δυνατά, - ή όποια ήρχε- το αντίθετως.

Αφήστε με! τόν παρεκάλεσεν έκεινη. Έκπληκτος ο Κερουέλ προσε- πάθησε να δια- κρήνη εις τó σκό- τος τά χαρακτη- ριστικά της ά- γνώστου. Άλλά

με άπότομον κίνημα, ή γυναίκα άπεμακρύνθη, και με βραχνήν θρη- νώδη φωνή: - Μη με σταματάτε! είπε. Πρέπει να φύγω και δέν θέλω να χάσω τó τραϊνόν... Άργότερα... όταν θα μάθη... σεΐς θα τού π'ητε πόσο τó αγαπούσα...

Λυγμός τήν διέκοψεν. Άλλά μετ' όλίγον, τρέμουσα όλη, υπέ- λαβε: - Σας τó συσταίνω και σας τó εμπιστεύομαι... Ο Χριστός που γεννάται άπόψε, σας έβαλε στο δρόμο μου. Χαίρετε!

Όταν ο Θωμάς Κερουέλ συν- ήλθεν από τήν εκκλησίαν εις τήν όποιαν τόν έρριψαν οι ασυνάρτητοι αυτοί λόγοι, ή άγνωστος είχε εξα- φανισθή ως δια μαγείας. - Θα εΐνε τρελλή! έσυλλο- γίσθη.

Και μετá τούτο έξηκολούθησε τόν δρόμον του, και έφθασεν έντες όλίγον εις τήν πλατείαν της Έκ- κλησίας τού Φολγκέτου. Η οικία τού εξαδέλφου του Γιόρικ εύρισκετο ακριβώς εις τó άκρον αυτής της πλατείας. Άλλ' έξαφνα ο Κερουέλ παρετήρησεν ένα πρόγμα, αρκετά δγκώδες, επί τών βαθμίδων της Έκκλησίας. Τι να ήτο; Πρds στιγμήν έσκέφθη ότι κάποιος έπαί- ντης θάπεκοιμήθη εκεί, περιμένον- τούς πιστούς δια να ζητήση έλεημο- σύνην. Άλλ' ή περιέργεια τόν εκύριευσε, και άντι να εξακολούθηση τόν δρόμον του προς τήν οικίαν, διηυθύνθη προς τήν εκ- κλησίαν και άνήλθε τās πέντε εφθαμέ- νας και βρουσκεπέες βαθμίδας τού πα- λαιού οικοδομηματος.

Περιεργό! έσυλλογίσθη κύπτων. Άπό μακρυνά αυτός ο μπόγος έμοιαζε με άνθρωπο. Τι να έχη μέσα; Και συγχρόνως έβύθισε τήν χείρα εις τόν σωρν τών ρακών εκείνων... Έξα- φνα άνατρίχιασε... Εΐχε ψάσση κάτι θερ-

με άπότομον κίνημα, ή γυναίκα άπεμακρύνθη, και με βραχνήν θρη- νώδη φωνή: - Μη με σταματάτε! είπε. Πρέπει να φύγω και δέν θέλω να χάσω τó τραϊνόν... Άργότερα... όταν θα μάθη... σεΐς θα τού π'ητε πόσο τó αγαπούσα...

Λυγμός τήν διέκοψεν. Άλλά μετ' όλίγον, τρέμουσα όλη, υπέ- λαβε: - Σας τó συσταίνω και σας τó εμπιστεύομαι... Ο Χριστός που γεννάται άπόψε, σας έβαλε στο δρόμο μου. Χαίρετε!

Όταν ο Θωμάς Κερουέλ συν- ήλθεν από τήν εκκλησίαν εις τήν όποιαν τόν έρριψαν οι ασυνάρτητοι αυτοί λόγοι, ή άγνωστος είχε εξα- φανισθή ως δια μαγείας. - Θα εΐνε τρελλή! έσυλλο- γίσθη.

Και μετá τούτο έξηκολούθησε τόν δρόμον του, και έφθασεν έντες όλίγον εις τήν πλατείαν της Έκ- κλησίας τού Φολγκέτου. Η οικία τού εξαδέλφου του Γιόρικ εύρισκετο ακριβώς εις τó άκρον αυτής της πλατείας. Άλλ' έξαφνα ο Κερουέλ παρετήρησεν ένα πρόγμα, αρκετά δγκώδες, επί τών βαθμίδων της Έκκλησίας. Τι να ήτο; Πρds στιγμήν έσκέφθη ότι κάποιος έπαί- ντης θάπεκοιμήθη εκεί, περιμένον- τούς πιστούς δια να ζητήση έλεημο- σύνην. Άλλ' ή περιέργεια τόν εκύριευσε, και άντι να εξακολούθηση τόν δρόμον του προς τήν οικίαν, διηυθύνθη προς τήν εκ- κλησίαν και άνήλθε τās πέντε εφθαμέ- νας και βρουσκεπέες βαθμίδας τού πα- λαιού οικοδομηματος.

Περιεργό! έσυλλογίσθη κύπτων. Άπό μακρυνά αυτός ο μπόγος έμοιαζε με άνθρωπο. Τι να έχη μέσα; Και συγχρόνως έβύθισε τήν χείρα εις τόν σωρν τών ρακών εκείνων... Έξα- φνα άνατρίχιασε... Εΐχε ψάσση κάτι θερ-

Έβιάζετο να φθάση εις τó Φολγκέτον... (Σελ. 313, στ. α')

μόν, ζωντανόν, και τήν ίδίαν στιγμήν μία κραυγή, ένα κλάμα βρεφικόν ήκού- σθη από μέσα. - Παιδί!... πεταμένο, έχθετο!... τέ- τοια ώρα και με τέτοιό κρύο! άνέκρα- ξεν ο Κερουέλ σηκώνων με προσοχήν τó δέμα. Ποιά μητέρα άπλαγγχη...

Δίκοψε τόν μονόλογόν του, έπειδή τήν στιγμήν εκείνην έφόσθησεν δυνατώ- τερα, κ' έτρεξε κατ' εύθειαν εις τού Γιόρικ. - Εάδελφε! εάδελφε!.. έφώναξεν ά-

μόν, ζωντανόν, και τήν ίδίαν στιγμήν μία κραυγή, ένα κλάμα βρεφικόν ήκού- σθη από μέσα. - Παιδί!... πεταμένο, έχθετο!... τέ- τοια ώρα και με τέτοιό κρύο! άνέκρα- ξεν ο Κερουέλ σηκώνων με προσοχήν τó δέμα. Ποιά μητέρα άπλαγγχη...